

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Natalia Burandt (spr.)
Sędziowie:	SO Małgorzata Kowalczyk-Przedpełska SO Irena Linkiewicz
Protokolant	st.sekr.sądowy Kamila Obuchowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Piwowarczyka

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2014r.,

sprawy A. F.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 2 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego z siedzibą w (...)

z dnia 29 sierpnia 2013 r., sygn. akt VII K 339/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. przyjmuje, iż czyn przypisany oskarżonemu A. F. w punkcie I zaskarżonego wyroku, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a kw oraz znamiona występku z art. 244 kk i za przypisane oskarżonemu wykroczenie na mocy art. 87 § 1a kw wymierza mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu, zaś za przypisany mu występki na mocy art. 244 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na mocy art. 87 § 4 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzeka wobec oskarżonego A. F. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 3 (trzech) lat,
3. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II zaskarżonego wyroku,

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. A. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. F. z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia oskarżonego A. F. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 411/13

UZASADNIENIE

A. F. oskarżony został o to, że w dniu 10 czerwca 2013 roku w (...), woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości w ilości 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził rower po drodze publicznej nie stosując się w ten sposób do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z dnia 18 listopada 2010 roku sygn. akt II K 391/10 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 3 lat, tj. o czyn z art. 178a § 2 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Sąd Rejonowy w Iławie VII Zamiejscowy Wydział Karny w (...) wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013r. wydanym w sprawie o sygn. akt VII K 339/13 uznał:

I. oskarżonego A. F. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem, tj. występku z art. 178 a § 2 kk i art. 244 kk w z w. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 244 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzy mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 6 lat,

Orzeczenie zawiera także rozstrzygnięcie o kosztach sądowych, od uiszczenia których sąd zwolnił oskarżonego w całości oraz o kosztach na rzecz obrońcy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego i zaskarżając go w części dotyczącej kary, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucił mu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary zasadniczej i środków karnych.

W konkluzji apelacji, podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary z dobrodziejstwem jej warunkowego zawieszenia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w/w zakresie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego A. F. jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Rozpoznanie tegoż środka odwoławczego implikowało jednak konieczność wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego, do czego zobligowany był dyspozycją art. 455 kpk w zw. z art. 4 kk w związku ze zmianą ustaw karnych już po dacie wydania zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Mianowicie zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego z dnia 29 sierpnia 2013tr. w sprawie o sygn. akt VII K 339/13 w części dotyczącej orzeczenia o karze, nie kwestionując tym samym rozstrzygnięcia co do winy oskarżonego zarówno w popełnieniu czynu polegającego na prowadzeniu roweru po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości w ilości 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (od dnia 9 listopada 2013r. czyn ten stanowi wykroczenie z art. 87 § 3 kw, a nie przestępstwo z art. 178a § 2 kk, do której to kwestii sąd odwoławczy ustosunkuje się w dalszej części uzasadnienia), jak i polegającego jednocześnie na nie zastosowaniu się w ten sposób do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z a 18 listopada 2010 roku sygn. akt II K 391/10 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 3 lat. Jeżeli zatem wyrok nie

został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej winy, to sąd odwoławczy, wobec zakazu reformationis in peius (art. 434 kpk), co do zasady nie może dokonywać nowych ustaleń faktycznych, w tym przez zmianę opisu czynu, ani w tym celu uchylać wyroku i przekazywać sprawę do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a w przedmiotowej sprawie są to art. 439 § 1 kpk i art. 440 k.p.k. Jedynie zatem przez pryzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonych wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k.

W tym miejscu godzi się zaznaczyć, że sąd odwoławczy z urzędu rozważył kwestię należytej obsady sądu, który rozpoznał niniejszą sprawę, a więc aspektu objętego zakresem tzw. bezwzględnej przesłanki odwoławczej - art. 439 § 1 pkt 2 kpk. Z dniem 1 stycznia 2013r. na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 5 października 2012r. w sprawie zniesienia niektórych sądów rejonowych i z dnia 25 października 2012r. w sprawie ustalenia siedzib i obszarów właściwości sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych – zniesiono m.in. Sąd Rejonowy w Nowym Mieście Lubawskim, którego obszar właściwości miejscowej został objęty obszarem właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w Iławie. W tym Sądzie – na podstawie zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 listopada 2012r. w sprawie zniesienia i utworzenia niektórych wydziałów w sądach rejonowych – został utworzony VII Zamiejscowy Wydział Karny w (...) dla spraw z zakresu prawa karnego, karnego skarbowego i spraw wykroczeniowych z określonego obszaru. Akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie został skierowany do Sądu Rejonowego w Iławie VII Zamiejscowego Wydziału Karnego w (...) w dniu 27 czerwca 2013r. Sprawę rozpoznał i wyrok wydał sędzia Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim, który decyzją Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 listopada 2012r. wydaną na podstawie art. 75 § 2 pkt 1 i § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z treścią § 1 pkt 2 lit b oraz § 3 pkt 5 lit c cyt. wyżej rozporządzeń Ministra Sprawiedliwości – został z dniem 1 stycznia 2013r. przeniesiony na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w Iławie. Powyższą decyzję podpisał z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości – podsekretarz stanu.

W dniu 17 lipca 2013r. w sprawie o sygn. akt III CZP skład 7 sędziów Sądu Najwyższego podjął uchwałę o treści „Decyzja Ministra Sprawiedliwości o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe wydana na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) jeżeli jest zgodna z prawem – wywołuje skutek od chwili doręczenia jej sędziemu”. W pisemnym uzasadnieniu uchwały Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż „(...) przewidziane w art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 p.u.s.p. uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości, w związku z czym nie może być przekazane innej osobie, w tym sekretarzowi lub podsekretarzowi stanu (...), zaś „(...) decyzja o przeniesieniu na inne miejsce służbowe podjęta przez inną osobę, także „z upoważnienia” Ministra Sprawiedliwości, jest wadliwa (bezprawna), a sędzia, którego ona dotyczy, nie może wykonywać władzy jurysdykcyjnej w sądzie (na obszarze jurysdykcyjnym), do którego został „przeniesiony”. Skład orzekający z jego udziałem jest zatem sprzeczny przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c (...)”.

Zaprezentowaną powyżej wykładnię, Sąd Najwyższy podtrzymał w dniu 28 stycznia 2014r w podjętej już w pełnym składzie uchwale, stanowiącej odpowiedź na zagadnienie prawne przedstawione przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, stwierdzając, że „W wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. Tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu”.

Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela kierunek wykładni przyjęty w zacytowanych uchwałach Sądu Najwyższego, które to stanowisko ma tożsame znaczenie dla oceny, także na gruncie postępowania karnego (art. 439 § 1 pkt 2 kpk), prawidłowości przeniesienia przez Ministra Sprawiedliwości sędziego ze zniesionego Sądu Rejonowego (uchybiecie to ma charakter ustrojowy i dotyczy obsady sądu bez względu na tryb postępowania sądowego). Pomimo, że poddany kontroli wyrok obarczony jest powyższą wadą, to jednak sąd odwoławczy nie jest zobligowany do uchylenia

zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania albowiem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 stycznia 2014r. wskazał jednocześnie, iż wykładnia w niej dokonana wiąże od chwili jej podjęcia, a zatem od dnia 28 stycznia 2014r. Wszystkie zatem orzeczenia wydane do dnia 28 stycznia 2014r. przez sąd nienależycie obsadzony w powyższym trybie (tj. przez sędziów wadliwie przeniesionych), pomimo, iż są one obarczone stwierdzoną wadą, są ważne, nie można ich kwestionować z tego powodu, że decyzje w sprawach sędziów wchodzących w skład sądu je wydający podpisał wiceminister a nie minister, nie podlegają uchyleniu a sprawy nie muszą być ponownie rozpoznane.

W poddanej kontroli sprawie zaszła jednak konieczność modyfikacji z urzędu zaskarżonego wyroku m.in. w zakresie kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu, jednakże wyłącznie wskutek zamiany oceny prawnomaterialnej części zachowania składającego się zastosowaną konstrukcją kumulatywnego zbiegu przepisów, co stanowi z kolei konsekwencję dokonanej przez ustawodawcę z dniem 9 listopada 2013r. kontrawencjonalizacji, czyli depenalizacji częściowej, tj. przesunięcia określonych czynów z kategorii przestępstw do kategorii wykroczeń. Do takiego postąpienia obliguje sąd odwoławczy norma postępowania określona w art. 455 kpk, zgodnie z którą „nie zmieniając ustaleń faktycznych, sąd odwoławczy poprawia błędną kwalifikację prawną niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów”. W kwestii tej sąd odwoławczy poczyni poszerzone uwagi w dalszych akapitach niniejszego uzasadnienia.

Przed przystąpieniem do rozważań w tym przedmiocie, godzi się zaznaczyć, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy, które następnie poddał wnikliwej i rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski co do winy oskarżonego zarówno w popełnieniu czynu polegającego na prowadzeniu roweru po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości w ilości 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (od dnia 9 listopada 2013r. czyn stanowi wykroczenie z art. 87 § 3 kw, a nie przestępstw z art. 178a § 2 kk), jak i polegającego jednocześnie na nie zastosowaniu się w ten sposób do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z a 18 listopada 2010 roku sygn. akt II K 391/10 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 3 lat oraz odnośnie subsumcji prawnej drugiego z wymienionych zachowań pod wskazany przepis ustawy karnej – art. 244 kk. Zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku analiza ujawnionego materiału oraz ocena poszczególnych środków dowodowych są w pełni przekonujące i jasno odpowiadają na pytanie dlaczego taki, a nie inny wyrok zapadł. W szczególności sąd meriti poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, opierając się w przeważającej mierze na dowodach bezpośrednich, obiektywnych, w tym na wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy, pozytywnie zweryfikowanych dokumentami w postaci protokołu użycia alkometru, informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, informacji z Wydziału Komunikacji o posiadanych uprawnieniach i odpisów wyroków.

Reasumując tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk, nie można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

W świetle niekwestionowanych ustaleń faktycznych bezsporne jest zatem, że według stanu prawnego obowiązującego do dnia 9 listopada 2013r., działanie A. F. zarzucane mu oskarżeniem i przypisane mu w pkt I zaskarżonego wyroku, stanowiło jeden czyn wyczerpujący jednocześnie znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej, tj. znamiona przestępstwa z art. 178a § 2 kk (prowadzenie na drodze publicznej roweru w stanie nietrzeźwości) oraz znamiona przestępstwa z art. 244 kk (nie stosowanie się do orzeczonego przez sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych). P. przez sąd meriti w wyroku wydanym w dniu 29 sierpnia 2013r. konstrukcji kumulatywnego zbiegu wskazanych przepisów ustawy karnej, tj. kodeksu karnego (art. 178a § 2 kk w zb. z art. 244 kk w z w. z art. 11 § 2 kk) – było wówczas rozstrzygnięciem jak najbardziej uprawionym. Już po dacie wydania wyroku przez Sąd I instancji, tj. z dniem 9 listopada 2013r. ustawodawca dokonał jednak kontrawencjonalizacji, tj. modyfikacji penalizacji, innymi słowy zmiany prawnokarnej oceny, a konkretnie karnoprawnych konsekwencji m.in. czynu polegającego na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości na drodze publicznej innych pojazdów niż mechaniczne (np. rowerów).

Ustawą z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 25.10.2013r., poz. 1247), z dniem 9 listopada 2013r. uchylono § 2 art. 178a kodeksu karnego, który

penalizował jako przestępstwo zachowanie polegające na prowadzeniu m.in. na drodze publicznej innego pojazdu niż mechaniczny w stanie nietrzeźwości (art. 12 pkt 3 cyt ustawy) i jednocześnie w art. 87 kodeksu wykroczeń po § 1 dodano § 1a w brzmieniu „§ 1a. Tej samej karze podlega, kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem podobnie działającego środka, prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu inny pojazd niż określony w § 1” oraz dodano § 4 w brzmieniu „§ 4. W razie popełnienia wykroczenia określonego w § 1a lub 2 można orzec zakaz prowadzenia pojazdów innych niż określone w § 1” .

W zaistniałej sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego polegające na prowadzeniu roweru na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, przed powyższą zmianą kodeksu karnego z 1997r. stanowiło wyłącznie przestępstwo (nie stanowiąc jednocześnie wykroczenia), a w wyniku wejścia jej w życie z dniem 9 listopada 2013r. przestało być występkiem, natomiast w ramach jednoczesnej nowelizacji kodeksu wykroczeń z 1971r. uznane zostało za wykroczenie, wówczas zastosowanie ma reguła określona w art. 4 § 1 kodeksu karnego (por. postanowienie SN z dnia 25.2.1999r, I KZP 28/98, Prok. i Pr. – wkł. 1999, nr 4, poz. 10). Przepis art. 4 kk dotyczy tzw. prawa intertemporalnego, tzn. obejmuje reguły stosowania ustawy karnej w przypadku kolizji ustaw karnych w czasie, tj. w sytuacji gdy czyn zabroniony popełniony zostanie pod rządami ustawy, która nie obowiązuje już w czasie orzekania lub wykonywania orzeczenia. Artykuł 4 § 1 k.k. stanowi, że jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Przy czym przez „ustawę” w znaczeniu art. 4 k.k. należy rozumieć cały obowiązujący w danym czasie stan prawny odnoszący się do badanego czynu (OSNKW 1973, z. 7 – 8, poz. 87; OSNKW 1987, z. 3 – 4, poz. 23). „Zmiana ustawy” może więc dotyczyć zmiany ustawy sensu stricto w tym zmiany choćby jej poszczególnych przepisów, wartościujących badany czyn, jak również zmiany przepisów wydanych przez właściwe organy na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego. W podobnym duchu wielokrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy, który przyjął, iż nie tylko zmiana przepisu blankietowego, ale także zmiana przepisów precyzujących sferę karalności powoduje zmianę stanu prawnego określonego w tym przepisie i stan ten należy oceniać w ramach art. 4 § 1 k.k. (uchwała SN z 15. 02. 1984 r., VI KZP 44/83, OSNKW 1984, nr 7 – 8, poz. 69, uchwała z 21. 11 1986 r., VI KZP 23/86, OSNKW 1987, Nr 3 – 4, poz. 23). Sąd dokonując oceny, która ustawa jest dla sprawcy względniejsza, musi dokonać pod tym kątem analizy nie tylko ustawy obowiązującej w chwili popełnienia czynu i w chwili wydawania wyroku, ale także tzw. ustaw pośrednich, a więc takich, które weszły w życie już po czasie popełnienia czynu, a które przestały obowiązywać jeszcze przed czasem wydania orzeczenia. Jak bowiem od dawna przyjęto w doktrynie, jeżeli między czasem popełnienia przestępstwa i czasem orzekania następuje kilkakrotna zmiana ustaw, wybrać należy spośród nich tę ustawę, która jest najkorzystniejsza dla sprawcy. Takie stanowisko wynika z zastosowanego przez ustawodawcę w art. 4 kk wyrażenia „ustawa obowiązująca poprzednio”, przez które należy rozumieć nie tylko ustawę obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa, ale także wszystkie inne zmieniające się stany prawne obowiązujące po czasie popełnienia przestępstwa. Dla prawidłowego stosowania art. 4 § 1 k.k. ma zatem zasadnicze znaczenie ustalenie, która z kolidujących ustaw jest względniejsza dla sprawcy, a więc która ustawa zastosowana w konkretnej sprawie przewiduje dla sprawcy najłagodniejsze konsekwencje. Wybór ustaw w przypadku kolizji, zależy od tego, jaki jest zakres zmian co do kryminalizacji w nowej ustawie w porównaniu z ustawą starą oraz musi on być oparty na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających z zastosowania konkurujących ze sobą ustaw (OSNKW 1970, z. 4 – 5 poz. 37; OSNKW 1996, z. 3 – 4, poz. 16). Przy ocenie względności ustaw należy brać pod uwagę zakres ustawowych znamion czynu zabronionego, okoliczności wyłączające odpowiedzialność karną lub wyłączające karalność czynu, jak też okoliczności wpływające na wymiar kary, w tym możliwość lub konieczność orzeczenia środków karnych. O tym, która ustawa jest korzystniejsza dla sprawcy, nie mogą decydować same granice ustawowego zagrożenia za przestępstwo, aczkolwiek mogą one mieć znaczenie decydujące. Podwyższenie albo obniżenie dolnej lub górnej granicy ustawowego zagrożenia w nowej ustawie nie powinno pozostawać bez wpływu na decyzje o wymiarze kary i wybór względniejszej ustawy – gdyż jak słusznie zauważa się w literaturze, podwyższenie górnego progu ustawowego zagrożenia przesuwają najcięższe wypadki na skali ustawowych zagrożeń. Należy jednak z całą mocą podkreślić, iż nie można dokonać oceny wszystkich konsekwencji wynikających z danej ustawy dla sprawcy w oderwaniu od okoliczności konkretnej sprawy. W konsekwencji Sąd meriti w przypadku przesądzenia winy sprawcy musi dokonać dogłębnej

analizy wszystkich wchodzących w grę ustaw i wskazać dlaczego właśnie taką, a nie inną ustawę uznał za względniejszą dla sprawców.

Dodać należy, że w przypadku gdy w toku postępowania karnego zostanie ustalone, iż czyn objęty tym postępowaniem wypełnia jedynie znamiona wykroczenia, a nie przestępstwa, należy przekazać sprawę organowi właściwemu do wniesienia wniosku o ukaranie, jeżeli jednak taka sytuacja zostanie stwierdzona już po rozpoczęciu przewodu sądowego, sąd nie przekazując sprawy, rozpoznaje ją na zasadach ogólnych, stosując przepisy prawa wykroczeń (art. 400 kpk). Zgodnie zaś z art. 458 kpk przepisy dotyczące postępowania przed sądem I instancji stosuje się odpowiednio przed sądem odwoławczym, a odnosi się to także do art. 400 kpk. Tym samym również sąd II instancji, rozpoznając środek odwoławczy od orzeczenia rozstrzygającego w sprawie o przestępstwo, może stwierdzić, że czyn jest jedynie wykroczeniem. Sąd przypisując w wyroku oskarżonemu popełnienie takiego czynu, nie uniewinnia go od popełnienia przestępstwa, a jedynie czyn taki uznaje za wykroczenie (por. SN II KRN 169/94, Prok. i Pr. 1995, nr 2, poz. 18). Gdy postępowanie odwoławcze obejmuje orzeczenie zawierające rozstrzygnięcia dotyczące czynów stanowiących przestępstwo i wykroczenie, postępowanie to winno toczyć się zgodnie z przepisami jednej tylko procedury, właściwej dla głównego przedmiotu procesu, sąd odwoławczy zobowiązany jest zatem stosować przepisy kpk.

Relatywizując powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy, należy jako oczywiste uznać, iż ustawę nową należy zastosować m.in. w przypadku gdy traktuje ona czyn sprawcy łagodniej (modyfikacja penalizacji na korzyść sprawcy), np. poprzez zmianę konsekwencji prawnych czynu zabronionego, przenosząc go z kategorii przestępstw do kategorii wykroczeń. W poddanej kontroli sprawie, odpowiedzialność prawną oskarżonego A. F. za zachowanie polegające na prowadzeniu na drodze publicznej roweru w stanie nietrzeźwości, należy rozpatrywać z punktu widzenia znowelizowanego kodeksu wykroczeń z 1971r. przewidującego od dnia 9 listopada 2013r. za takie zachowanie odpowiedzialność za wykroczenie, czego nie przewidywał ten kodeks przed nowelizacją.

Reasumując, w świetle prawidłowych ustaleń stanu faktycznego oraz znowelizowanych przepisów kodeksu karnego i kodeksu wykroczeń, obowiązujących już w chwili orzekania przez sąd odwoławczy, należało czyn oskarżonego A. F. polegający na tym, że w dniu 10 czerwca 2013 roku w (...), woj. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości w ilości 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził rower na drodze publicznej, zakwalifikować - przy zastosowaniu art. 4 kk – jako wyczerpujący znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a kw w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z dnia 25.10.2013r. poz. 1247). Z kolei jednocześnie podjęte przez oskarżonego A. F. zachowanie polegające na tym, że w tym samym miejscu i czasie, tj. w dniu 10 czerwca 2013 roku w (...), woj. (...), prowadził rower na drodze publicznej, nie stosując się w ten sposób do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowym Mieście Lubawskim z a 18 listopada 2010 roku sygn. akt II K 391/10 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i rowerowych na okres 3 lat – niezmiennie stanowi przestępstwo z art. 244 kk.

W tym miejscu należy poczynić uwagę tej treści, że wobec ujawnienia dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, iż czyn będący przedmiotem osądu w całości jako przestępstwo, wypełnia obecnie jednocześnie znamiona wykroczenia (tzw. idealny zbieg wykroczenia i przestępstwa), sąd odwoławczy zobligowany był orzec odrębnie odnoście obu czynów. Żadne z przepisów kodeksu karnego, jak też żaden przepis kodeksu wykroczeń nie zezwala bowiem na przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu, który jednocześnie wyczerpuje znamiona przestępstwa i wykroczenia. Artykuł 11 § 2 i § 3 kk ma zastosowanie wyłącznie do przestępstwa, natomiast nie ma zastosowania do czynu, który wyczerpuje znamiona przestępstwa i wykroczenia. Do takiej sytuacji idealnego zbiegu ma z kolei zastosowanie art. 10 § 1 kw, według którego to przepisu wymierza się odrębne kary za przestępstwo i wykroczenie. W przedmiotowej sprawie mamy zatem do czynienia z sytuacją, w której jeden czyn sprawcy wyczerpuje znamiona określone w dwóch przepisach zawartych w kodeksie karnym i kodeksie wykroczeń, przy czym wykluczyć należy pozorny zbieg przepisów ustaw, bowiem między zakresami tych przepisów istnieje, logiczny stosunek krzyżowania się, a zatem zachodzi idealny zbieg przepisów dwóch ustaw na tle jednego czynu. W konsekwencji czyn oskarżonego A. F. zakwalifikować należało odrębnie z przepisu określającego przestępstwo (art. 244 kk) i odrębnie z przepisu określającego wykroczenie (art. 87 § 1a kw), jak również odrębnie określić kary jednostkowe.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjął, iż czyn przypisany oskarżonemu A. F. w pkt I, przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk, wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 87 § 1a kw oraz znamiona występku z art. 244 kk i za przypisane wykroczenie na mocy art. 87 § 1a kw wymierzył mu karę 30 (trzydzieści) dni aresztu, zaś za przypisany występki na mocy art. 244 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, nadto na mocy art. 87 § 4 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzekł wobec oskarżonego A. F. środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 3 (trzech) lat oraz uchylił rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku, zaś w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości obu czynów przypisanych oskarżonemu A. F. należy stwierdzić, że jest on znaczny, co wynika przede wszystkim z rodzaju i charakteru dóbr, w które te czyny godzą (występek z art. 244 kk - przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, prawidłowemu funkcjonowaniu polskiego wymiaru sprawiedliwości; wykroczenie z art. 87 § 1a kw – przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji), rodzaju grożącej szkody, stopnia upojenia alkoholowego oskarżonego, okoliczności ich popełnienia i brak jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla tego rodzaju zachowania (prowadził rower w stanie nietrzeźwości, wbrew zakazowi, celem zrobienia zakupów w pobliskim sklepie) oraz rażącego lekceważenia wymiaru sprawiedliwości. Zdaniem Sądu Okręgowego tego rodzaju ocena stopnia społecznej szkodliwości obu czynów oskarżonego w należyty sposób uwzględnia wszystkie kwantyfikatory, o których mowa w definicjach legalnych z art. 47 § 6 kw (wykroczenie) i art. 115 § 2 kk (przestępstwo).

Wymierzając oskarżonemu A. F. za przestępstwo z art. 244 kk karę łagodniejszą, tj. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności sąd wziął pod uwagę wszystkie występujące po stronie oskarżonego okoliczności łagodzące, w tym przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy oraz fakt, że swoim zachowaniem wyczerpał znamiona tylko jednego przestępstwa. Na niekorzyść oskarżonego sąd odwoławczy uwzględnił natomiast przede wszystkim wielokrotną uprzednią jego karalność, był on bowiem wcześniej 15 - krotnie karany za przestępstwa, w tym 2 –krotnie za występki o tożsamy charakterze (art. 244 kk).

Z kolei wymierzając oskarżonemu A. F. za wykroczenie z art. 87 § 1a kw karę w najwyższym wymiarze, tj. 30 dni aresztu sąd miał na uwadze wysoki stopień jego upojenia alkoholowego oraz wielokrotną uprzednią karalność (był on wcześniej 15 - krotnie karany za przestępstwa, w tym 2- krotnie za występki z art. 178a § 1 kk – prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości). W kontekście powyższych okoliczności oraz ujęcia oskarżonego „na gorącym uczynku”, faktu przyznania się przez niego do winy nie można przeceniać.

W ocenie Sądu Okręgowego tak orzeczone wobec oskarżonego kary zarówno za przestępstwo jak i wykroczenie - jest represją karną stwarzającą realne możliwości na osiągnięcie korzystnych efektów poprawczych w stosunku do A. F.. Wymierzone oskarżonemu kary stanowią wystarczającą, a zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów represję karną za popełniony występki oraz wykroczenie i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze zostaną zrealizowane.

Poza tym kary w określonym wymiarze będą oddziaływały właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw i wykroczeń.

Należy jednocześnie zaakcentować, że zgodnie z 10 § 1 i § 3 kw kara wymierzona za wykroczenie nie podlega wykonaniu.

W ocenie sądu odwoławczego, nie wystąpiły jednocześnie przesłanki do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania zarówno kary pozbawienia wolności orzeczonej za występki z art. 244 kk, jak i kary aresztu orzeczonej za wykroczenie z art. 87 § 1a kw. Odnosząc się tym samym do istoty zarzutu, zawartego w apelacji obrońcy, następnie zmodyfikowanego na rozprawie odwoławczej, a dotyczącego rażącej niewspółmierności kary, wyrażającej się w zbyt surowym potraktowaniu oskarżonego w wyniku nieuprawnionego, zdaniem skarżącego, zaniechania zastosowania środka probacyjnego w postaci dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz kary aresztu, to należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości

przypisanych oskarżonemu czynów, jego zachowania przed i po popełnieniu przedmiotowego występku, jego właściwości i warunków osobistych oraz jego sytuacji rodzinnej i finansowej, jest całkowicie bezzasadne. Ustosunkowując się stricte do zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego zarzutu, należy zaznaczyć, iż zgodnie z niepodzielnie panującym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, zarzut rażącej niewspółmierności kary w odniesieniu do kary pozbawienia wolności może dotyczyć zarówno jej wysokości jak i nie orzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (OSNKW 1973/6/75;Palestra 1974 nr 12 str.83).

Należy podkreślić, że wniosek obrońcy oskarżonego A. F. o wymierzenie mu kary pozbawienia wolności oraz aresztu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania był nieprzekonujący, a przytoczone w nim argumenty nie mogły prowadzić do zastosowania przez sąd odwoławczy tegoż dobrodziejstwa. Zgodnie z regulacją art. 69 kk oraz art. 42 § 1 kw by móc warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności czy też kary aresztu, Sąd musi być w pełni przekonany, iż wykonanie kary nie jest konieczne dla zapobieżenia popełnieniu przez sprawcę nowego przestępstwa czy wykroczenia a owo przekonanie kształtowane jest na podstawie analizy właściwości i warunków osobistych sprawcy, dotychczasowego trybu życia i zachowania się po popełnieniu przestępstwa, czy wykroczenia. Podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest zatem przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary a w szczególności zapobieżenie powrotowi do przestępstwa i wykroczenia. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa i wykroczenia jest minimalnym zadaniem kary ale wystarczającym dla oceny czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Stawiając prognozę kryminologiczną sąd bierze pod uwagę możliwość oddziaływania na skazanego w okresie próby. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary musi być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia oraz zachowaniu po popełnieniu przestępstwa.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że szczególnie uwzględniając właściwości i warunki osobiste oskarżonego oraz postawę prezentowaną przez niego przed popełnieniem przypisanego mu czynów - nie zaistniały przesłanki konieczne dla zastosowania wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności oraz kary aresztu..

Tym samym decyzja sądu odwoławczego o nie zastosowaniu tego rodzaju środka probacyjnego jawi się jako prawidłowa.

Zgodzić należy się z wnioskiem wyprzedzonym przez Sąd Rejonowy, iż brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy wobec oskarżonego, szczególnie w świetle okoliczności sprawy i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, co zasygnalizowano powyżej. Za powyższą konstatacją przemawia ponadto fakt, że A. F. przed zdarzeniem stanowiącym przedmiot osądu w niniejszej sprawie był 15 –krotnie karany sędownie, w tym za przestępstwa o tożsamym charakterze (2 – krotnie za czyny z art. 178a § 1 kk oraz 2 – krotnie za czyny z art. 244 kk), a ponadto przypisanych mu czynów dopuścił się w okresie próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej we wcześniejszej sprawie i to za czyn z art. 244 kk. O braku postępów resocjalizacyjnych oskarżonego świadczy również fakt, że w stosunku do niego sąd uprzednio w innych sprawach wymierzał zarówno kary bezwzględne pozbawienia wolności, jak i także kary nieizolacyjne, tj. karę ograniczenia wolności i karę pozbawienia wolności z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania, jednakże zachowanie oskarżonego nie uległo żadnej poprawie i dopuścił się kolejnego przestępstwa oraz wykroczenia i to trzeci raz tego samego rodzaju, co jednoznacznie świadczy o rażącym lekceważeniu przez niego porządku prawnego. W poprzedniej sprawie sąd orzekł w stosunku do niego także karę wolnościową, dając mu przy tym szansę na zmianę swojej postawy życiowej bez konieczności pobytu w izolacji więziennej. Pomimo to zachowanie oskarżonego nie uległo żadnej poprawie, a wręcz przeciwnie, proces jego demoralizacji uległ znacznemu pogłębieniu. Oskarżony wcześniej dwukrotnie prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości oraz dwukrotnie nie zastosował się od orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów, co jednoznacznie świadczy o rażącym, wręcz wyjątkowym, lekceważeniu przez niego porządku prawnego. Ponadto oskarżony uprzednio dwukrotnie prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, która to okoliczność jednocześnie wskazuje na częste spożywanie przez niego alkoholu i dowodzi jego niepoprawności, nie rokującej na pozytywną zmianę. Fakt, że oskarżony był łącznie 15 – krotnie karany za przestępstwa, a ponadto

przedmiotowych czynów dopuścił w okresie próby, uprawnia do wniosku że wejście oskarżonego w konflikt z prawem nie ma charakteru incydentalnego.

Oskarżony A. F. nie skorzystał więc z danej mu wielokrotnie szansy na zmianę postawy życiowej i nie wyciągnął żadnych wniosków, nawet pomimo odbywania wcześniej kar pozbawienia wolności, co przeczy tym samym postawieniu wobec niego pozytywnej prognozy. Jak wykazało więc przeprowadzone postępowanie oskarżony nadużył zaufania sądu, nie wyciągnął żadnych wniosków, przejawiał całkowicie poczucie bezkarności i popełnił trzeci raz, tożsame przestępstwo i wykroczenie, o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Wypada zatem zgodzić się z poglądem lansowanym przez sąd meriti, iż ujawnione okoliczności samoistnie przekreślają możliwość zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Przytoczone przez obrońcę oskarżonego w apelacji okoliczności dotyczące jego trudnej sytuacji rodzinnej (jego żona z powodu stanu zdrowia wymaga opieki) nie uzasadniają jednocześnie jego ulgowego i pobłażliwego potraktowania poprzez zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i kary aresztu z uwagi na wysoki stopień społecznej szkodliwości jego czynów i okoliczności im towarzyszących. Na marginesie zaznaczyć należy, że stan zdrowia żony nie powstrzymał oskarżonego przed spożywaniem alkoholu i popełnieniem kolejnego przestępstwa i wykroczenia. Dodać także należy, że tego rodzaju okoliczności mogą ewentualnie stanowić podstawę wniosku o odroczenie wykonania kary.

Dążąc do realizacji wychowawczych i zapobiegawczych celów kary należy uznać, że bezwzględna kara 3 miesięcy pozbawienia wolności i 30 dni aresztu będzie adekwatną represją za popełnione przestępstwo i wykroczenie, zaś ujawniony przez oskarżonego rażący brak poczucia odpowiedzialności, wysoki stan nietrzeźwości oraz jego uprzednia wielokrotna karalność, w tym za podobne przestępstwa, stanowią przeciwwskazanie do orzeczenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Konsekwencją zakwalifikowania czynu polegającego na prowadzeniu roweru na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości jako wykroczenia z art. 87 § 1a kw, było uchylenie zawartego w pkt II zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 42 § 2 kk, jako immamentnie związanego z przestępstwem z art. 178a § 2 kk, a który to przepis został uchylony z dniem 9 listopada 2013r. .

Sąd odwoławczy uznał jednocześnie, że cele kary zostaną w pełni osiągnięte gdy wzmoży się jej oddziaływanie poprzez zastosowanie wobec oskarżonego dodatkowo środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych na okres 3 lat, za popełnione przez niego wykroczenie z art. 87 § 1a kw. Przepis art. 87 § 4 kw w sposób jednoznaczny wskazuje, że w razie popełnienia wykroczenia określonego w § 1a można orzec zakaz pojazdów innych niż określone w § 1. O ile przepis art. 87 § 4 kw uprawnia Sąd orzekający do orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia np. rowerów, to żaden z przepisów prawa wykroczeń materialnego na gruncie niniejszej sprawy nie stawia ograniczeń co do wysokości tego środka poza granicami wskazanymi w art. 29 § 1 kw. Środek ten stanowi uzupełnienie kary wymierzanej sprawcy i przy jego miarkowaniu sąd orzekający winien w ramach sędziowskiego wymiaru kary brać pod uwagę stosownie do treści art. 33 § 5 kw okoliczności wskazane w § 1 - § 4 tegoż artykułu. Przede wszystkim sąd powinien mieć na względzie stopień winy, uwzględnić stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brać pod uwagę cele wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Popełnione przez A. F. wykroczenie z art. 87 § 1a kw charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości z uwagi na ogromne zagrożenie, jakie stanowi na drodze nietrzeźwy kierowca. Za znaczny należy uznać również stopień winy oskarżonego gdyż nie było żadnych okoliczności w świetle, których można by stwierdzić, że proces motywacyjny towarzyszący A. F. został w jakikolwiek sposób wyłączony bądź ograniczony. Oskarżony stworzył poważne zagrożenie nie tylko dla siebie ale także dla pozostałych uczestników ruchu drogowego, a tym samym dowiódł, że stanowi istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Środek karny w postaci orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów ma na celu nie tylko spotęgowanie dolegliwości kary, której towarzyszy ale przede wszystkim jest to środek o charakterze prewencyjnym winien zabezpieczać przed ponownym popełnieniem

wykroczenia. Waga naruszonych przez A. F. zasad bezpieczeństwa, okoliczności zdarzenia oraz jego uprzednia 2 – krotna karalność za przestępstwa z art. 178a § 1 kk, przemawiają za wyeliminowaniem go jako kierowcy rowerów na najdłuższy okres 3 lat. Nie zachodzi zatem dysproporcja pomiędzy okolicznościami mającymi istotne znaczenie dla wymiaru środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów rowerowych, a rozmiarem tego środka ustalonym przez sąd odwoławczy.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzone oskarżonemu kary są jak najbardziej sprawiedliwe uwzględniające zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk i art. 33 kw. Powinny one zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary za popełnione przestępstwo i wykroczenie oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kary w tym wymiarze będą oddziaływały właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw i wykroczeń. Wymierzone oskarżonemu kary zasadnicze oraz rodzaj i wymiar zastosowanego wobec niego środka karnego stanowi wystarczającą, a zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowych czynów represję karną za popełniony występki oraz wykroczenie i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze zostaną zrealizowane.

Uwzględniając obecną sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego w oparciu o treść art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, sąd odwoławczy zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Na mocy art. 29 ustawy Prawo o Adwokaturze i § 2 ust. 3 i § 14 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 ze zm.), Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. A. kwotę 516,60 zł. brutto tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.